

119

MINISTRIES

“Dit document is een script van onderwijs dat is bedoeld om via video te worden getoond. In de video worden relevante tekst, dia's, media en afbeeldingen getoond om de presentatie te vergemakkelijken. Daarom is het mogelijk dat deze tekst soms niet vlot leest of dat bepaalde teksten eigenaardig klinken. Daarnaast kunnen er grammaticale fouten voorkomen die niet acceptabel zouden zijn in literair werk. We moedigen u aan om het video-onderwijs te bekijken omdat het een aanvulling is op het schriftelijke onderwijs.”

Antwoorden aan Atheïsten: Ziet de Bijbel vrouwen als ‘Bezit’?

Atheïsten, radicale feministen en andere critici van de Bijbel beweren vaak dat de Bijbel een vrouwonvriendelijke ondertoon heeft. Dat wil zeggen, de Bijbel is sterk bevooroordeeld ten aanzien van vrouwen.

Er wordt beweerd dat de auteurs van de Bijbel vrouwen louter zagen als bezit en dat ze van mindere waarde waren dan mannen. En bepaalde Bijbelpassages worden zodanig verkeerd geïnterpreteerd dat ze deze bewering ondersteunen.

Voordat we ingaan op dit onderwerp en dit specifieke bezwaar gaan behandelen, als je onze studie **“Is de Bijbel Misogynistisch”** nog niet gezien hebt, dan raden we je aan om daarmee te beginnen. In die studie geven we een uitgebreid overzicht van de Bijbelse kijk op vrouwen, die de basis vormt voor onze andere studies in deze serie.

De eerste passage die we in deze studie behandelen, is eigenlijk het tiende gebod: "U zult niet begeren".

Dit gebod verbiedt iemand te verlangen naar wat van iemand anders is. Het gebod bevat een lijst met voorbeelden, zoals het huis van je buurman, bedienden, os, ezel - en zelfs hun vrouw!

Er wordt dus beweerd dat een vrouw, vanuit het perspectief van de Bijbelauteur, wordt gezien als het bezit van haar man, aangezien ze in dezelfde categorie lijkt te vallen als de dieren en het huis van de man. Is deze bewering correct?

Laten we eerst beginnen met het lezen van deze specifieke passages:

Exodus 20:17

U zult niet begeren het huis van uw naaste. U zult uw niet begeren de vrouw van uw naaste, noch zijn dienaar, noch zijn dienares, noch zijn rund, noch zijn ezel, noch iets dat van uw naaste is.

En ook ...

Deuteronomium 5:21

En u zult niet begeren de vrouw van uw naaste. U zult uw zinnen niet zetten op het huis van uw naaste, noch op zijn akker, noch op zijn dienaar, noch op zijn dienares, noch op zijn rund, noch op zijn ezel, noch op iets dat van uw naaste is.

Er zijn een paar problemen met deze bewering. Slechts een paar verzen eerder bevestigt de Bijbel bijvoorbeeld de gelijke waarde en waardigheid van vrouwen in het vijfde gebod:

Exodus 20:12

Eer uw **vader en uw moeder**, opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de **HEERE (JHWH)**, uw God, u geeft.

Moeder *en* vader verdienen volgens deze en ook vele andere passages evenveel eer. Dat wil zeggen dat kinderen op gelijke wijze moeten reageren op hun moeder en hun vader. Zoals we in onze studie bespreken: **“Is de Bijbel Misogynistisch”**, staat dit in schril contrast met andere culturen in het Oude Nabije Oosten waar de moeder feitelijk werd aangestuurd door haar zoon.

Een andere manier om deze passage te begrijpen, zoals de geleerde John Otwell heeft betoogd, is dat de echtgenote feitelijk als het eerstgenoemde lid van het huishouden wordt vermeld:

De vrouw is hier het eerstgenoemde lid van het huishouden. Ze staat niet op de lijst van bezittingen, zoals zo vaak wordt gedacht. De vrouw wordt in de parallel van Deuteronomium 5:21 vermeld *vóór* de rest van het huishouden, een onderscheid dat haar status nog duidelijker aangeeft.

-John H. Otwell, And Sarah Laughed: The Status of Woman in the Old Testament, blz. 76

Deze zienswijze is veel logischer in het licht van de werkelijkheid. We hebben al eerder behandeld dat de Bijbel dit feit slechts een paar verzen eerder bevestigt en dat de vrouw evenveel waardigheid verdient als haar man met betrekking tot hun kinderen. Het zou niet logisch zijn als de auteur van de Bijbel zijn eigen leerstelling onmiddellijk zou ondermijnen door te zeggen dat vrouwen op hetzelfde niveau staan als huizen en dieren.

Een ander aandachtspunt is dat de Torah niet toestaat dat een vrouw wordt verkocht op dezelfde wijze als huizen, ossen of ezels. In feite verbiedt de Bijbel een echtgenoot heel expliciet om een vrouw als slaaf te behandelen en haar te verkopen - zelfs als ze een krijgsgevangene was uit een ander volk:

Deuteronomium 21: 10-14

Wanneer u ten strijde trekt tegen uw vijanden, en de HEERE (JHWH), uw God, geeft hen in uw hand, zodat u hen als krijgsgevangenen wegvoert, en u ziet onder de gevangenen een vrouw die mooi van gestalte is, en u vat liefde voor haar op en u neemt haar voor uzelf als vrouw, dan moet u haar in uw huis binnenbrengen, Zij moet vervolgens haar hoofd kaalscheren, haar nagels knippen en de kleren van haar gevangenschap uittrekken. Zij moet in uw huis gaan wonen en een maand lang haar vader en haar moeder bewenen. Daarna mag u bij haar komen en haar man zijn, en zij zal u tot vrouw zijn. En als zij u niet meer genegen is, moet het zo zijn dat u haar laat gaan waarheen zij wil. **U mag haar in geen geval voor geld verkopen of haar als slavin behandelen**, want u hebt haar al vernederd.

Dit lijkt in eerste instantie misschien een verwarrende en bizarre passage, maar deze wet is uiteindelijk bedoeld ter bescherming van een vrouwelijke krijgsgevangene. Hier zijn enkele details waar je even op moet letten:

Allereerst worden Israëlitische mannen opgedragen om deze vrouwen niet slechts te behandelen als een object. De legers van de andere landen konden deze vrouwelijke krijgsgevangenen gewoon verkrachten en ze daarna afdanken. Zoiets was niet toegestaan in de natie die werd bestuurd door Gods Torah. Als een man één van deze vrouwen begeerde, kon hij niet zomaar seksuele betrekkingen met haar beginnen. Hij kreeg uitdrukkelijk de opdracht om haar de waardigheid van het huwelijk te geven.

Ten tweede, voordat het huwelijk kon worden voltrokken, moesten vrouwelijke krijgsgevangenen een rouwperiode van een maand krijgen. Dit is uit respect voor de emotionele en psychologische gezondheid van de vrouw, aangezien haar familie waarschijnlijk was omgekomen bij de verovering. Tijdens deze periode van rouw moet ze haar hoofd scheren en haar nagels knippen.

Dr. Daniel Block legt de betekenis hiervan uit:

Op het eerste gezicht lijkt het onschuldig als een strijder met een veroverde bruid trouwde. Mozes onderkent echter dat deze situatie onderhevig is aan misbruik, aangezien triomferende mannen de vrouwelijke krijgsgevangenen uitbuiten en misbruiken. Omdat dit onwenselijk is, instrueert Mozes de Israëlieten hoe ze de rechten en de waardigheid van vrouwelijke krijgsgevangenen moeten respecteren. De gevangengenomen bruid moet haar pijn kunnen uiten omdat ze van haar volk werd weggerukt en gedwongen werd om zich bij een vreemde gemeenschap aan te sluiten. Hoewel het scheren van haar hoofdhaar, het knippen van haar nagels en het verwijderen van haar oude kleding beledigende opdrachten lijken te zijn, symboliseren deze handelingen haar verandering van status. Wanneer haar hoofdhaar en haar nagels weer aangroeien en ze nieuwe kleren aantrekt, komt ze tevoorschijn als een nieuw persoon, met een nieuwe identiteit en een nieuwe status; op deze wijze verklaart ze zonder woorden wat Ruth hardop tegen Naomi heeft verklaard (Ruth 1:16). Deze handelingen herinneren haar nieuwe echtgenoot er ook aan dat hij haar niet als een vreemdeling of een slaaf mag behandelen.

-Daniel Block, NIV Application Commentary: Deuteronomy, blz. 698

Als een kanttekening: hoewel we het eens zijn met de algemene conclusie van Daniel Block aangaande dit onderwerp, lijkt Daniel Block aan te geven dat Mozes dit schreef omdat hij dacht dat het een goed idee of een goede zaak was om dit te doen. Maar Mozes heeft de Torah niet geschreven, JHWH schreef de Torah. Mozes schreef dus gewoon het Woord van God op.

Het derde punt, dat het meest relevant is voor deze studie, is het feit dat deze wet op een verbazingwekkende wijze de rechten van de vrouw beschermt, in zowel gevallen van echtscheiding als bij een huwelijk. Er mag niet van worden uitgegaan dat de uitdrukking "en als zij u niet meer genegen is" iets onbelangrijks inhoudt, aangezien de Wet van God het huwelijk zeer serieus neemt. Het punt is dat als, om welke reden dan ook, het echtpaar gaat scheiden, de man haar niet als slaaf mag behandelen of haar mag verkopen. Ze is vrij om te gaan "waarheen zij wil".

Zoals je kunt zien, gaat de Torah tot het uiterste om de waarde en persoonlijkheid van een vrouw te benadrukken, zowel bij een huwelijk als bij een echtscheiding. Ze mag niet worden behandeld als een voorwerp dat kan worden weggegooid of verkocht. Als we het tiende gebod lezen in het licht van deze feiten, kunnen we gemakkelijk inzien dat JHWH vrouwen niet beschouwt als louter het eigendom van hun echtgenoten.

Met betrekking tot dit bezwaar wordt vaak een ander onderwerp ter sprake gebracht, en dat is de Bijbelse gewoonte die we kennen als de "bruidsschat". Critici van de Bijbel beweren dat mannen hun vrouwen gewoon konden kopen, net zoals ze iets anders konden kopen - paarden, runderen, graan, of wat dan ook.

"Mannen zouden vrouwen gewoon kunnen kopen als eigendom", roepen feministische critici, "Daarom is de Bijbel seksistisch en vernederend tegenover vrouwen!"

In werkelijkheid kan de bruidsschat beter worden vertaald als "een huwelijksgeschenk". Het zou misschien kunnen worden vergeleken met onze moderne traditie van een verlovingsring in de zin dat één van de belangrijkste punten van de bruidsschat was om de bedoelingen van een man met zijn toekomstige vrouw te laten zien.

In Bijbelse tijden gaf de vader van de aanstaande echtgenoot een vorm van rijkdom, zoals geld of eigendom, aan de familie van de aanstaande bruid. Dit was bedoeld om de twee gezinnen bij elkaar te brengen en om het gezin van de aanstaande echtgenote te compenseren voor het werk dat hun dochter anders aan dat gezin zou hebben bijgedragen.

De bruidsschat bood ook een vorm van zekerheid voor de vrouw voor het geval haar man stierf of dat ze zouden scheiden. Zoals de geleerde Timothy D. Terrell zegt in zijn artikel "Recovering the Bride Price":

De wijsheid achter de bruidsschat is volledig verloren gegaan bij moderne westerlingen, die dit over het algemeen beschouwen als verouderd en zinloos. Toch had de bruidsprijs een belangrijk economisch doel: ze voorzagen in een soort trustfonds om de vrouw en haar kinderen te beschermen tegen de mogelijke ontrouw of incompetentie van de echtgenoot.

-Timothy D. Terrell, "Recovering the Bride Price"

Dus uiteindelijk was de bruidsschat geen bezit van de vader van de bruid, maar van de bruid. Terrell zegt vervolgens:

Normaal gesproken zou de vader van de bruid de bruidsschat in het beheer houden voor zijn dochter en haar kinderen en deze verstandig in hun voordeel investeren. Na zijn dood zou het fonds naar de dochter gaan om het te beheren. Labans gedrag met de rijkdom van Rachel en Lea is een goed voorbeeld van een schending van dat vertrouwen (Gen. 31: 14-16).

-Timothy D. Terrell, "Recovering the Bride Price"

Zoals we kunnen zien is de bewering dat een man een vrouw gewoon kan kopen als bezit, op basis van het Bijbelse idee van een bruidsprijs, een complete verdraaiing van de feiten. Het ging niet om het 'kopen' van een vrouw, maar om de serieuze bedoelingen aan te geven van de aanstaande bruidegom, een manier om de banden tussen beide families aan te gaan en te versterken, en ook om de financiële bescherming van de bruid zeker te stellen.

Is het niet apart dat al deze passages en Bijbelse gebruiken, die naar voren worden gebracht om de vermeende seksistische aard van de Bijbel aan te tonen, in feite precies het tegenovergestelde bewijzen? Laten we doorgaan.

Een andere passage die vaak ter ondersteuning van dit bezwaar wordt aangedragen, is Deuteronomium 20: 13-14.

Deuteronomium 20: 13-14

En de HEERE (JHWH), uw God, zal haar in uw hand geven. Vervolgens moet u al wat mannelijk is met de scherpte van het zwaard slaan. Alleen de vrouwen, de kleine kinderen, het vee en alles wat zich verder in de stad bevindt, al haar buit, mag u voor uzelf roven. U mag van de buit van uw vijanden, die de HEERE (JHWH), uw God, u gegeven heeft, eten.

Deze passage behandelt het protocol voor wanneer Israël als natie ten strijde trok. We zullen het onderwerp van Bijbelse oorlogsvoering in een toekomstige studie verder uitdiepen. Laten we ons voorlopig concentreren op hoe deze passage lijkt te zeggen dat de gevangengenomen vrouwen en kinderen eigenlijk oorlogsbuit zijn waarmee Israëlitische soldaten kunnen doen wat ze willen, inclusief misschien wel het verkrachten van de vrouwen! (Dat is tenminste wat critici zullen beweren.)

Bedenk dat deze instructies niet op zichzelf staan, maar als onderdeel van een grondwet waardoor het volk Israël moet worden geregeerd. Daarom moeten we dit vers lezen in het licht van alle andere dingen die de Torah over dit onderwerp zegt.

Wat hebben we geleerd van de passage die we eerder in Deuteronomium 21:10-14 hebben gelezen? We ontdekten dat het Israëlitische soldaten uitdrukkelijk verboden was om met krijgsgevangenen te doen wat ze maar wilden. Als een soldaat een buitenlandse vrouw begeerde die een krijgsgevangene was, kreeg hij de opdracht om haar de waardigheid van het huwelijk te geven!

Dus als we dit allemaal meewegen, is het duidelijk dat de Torah verbiedt om vrouwen te behandelen als bezit, en oorlogsbuit was zeker geen uitzondering op deze regel.

Nogmaals, vooral als we het vergelijken met de andere naties rondom het oude Israël, waar vrouwen in feite werden behandeld als bezit, is de Torah vooral bezig met het beschermen van de waardigheid en persoonlijkheid van vrouwen. Vóórdat de Torah werd opgeschreven was dit in wezen ongehoord in de antieke wereld. Zoals geleerde John Wenham schrijft:

In een wereld waar oorlogen zijn en daardoor ook krijgsgevangenen, worden met dergelijke voorschriften eigenlijk een hoge gedragsnorm vastgelegd.

-John W. Wenham, "De goedheid van God", blz. 96

Iets anders dat vaak naar voren wordt gebracht ter ondersteuning van het idee dat de Bijbel vrouwen ziet als bezit, is polygamie - dat wil zeggen, de praktijk waarbij één man meerdere vrouwen heeft. Er wordt beweerd dat deze praktijk vrouwen degradeert en behandelt alsof ze minder waard zijn dan mannen.

We zijn het er eigenlijk mee eens dat polygamie vrouwen degradeert, maar we zijn het er niet mee eens dat de Bijbel deze praktijk onderschrijft. In feite beweren we dat polygamie een duidelijke afwijking is van Gods oorspronkelijke ontwerp voor het huwelijk, zoals is vastgelegd in de schepping. We geven ook argumenteren dat de Torah polygamie verbiedt en dat het in de hele Bijbel wordt ontmoedigd. Voor meer informatie hierover verwijzen we je naar onze studie: **[“Onderschrijft de Bijbel Polygamie?”](#)**

Maar hoe zit het met de gedachte dat vrouwen de doodstraf kunnen krijgen omdat ze geen maagd zijn? Leert Deuteronomium 22:13-21 niet dat een vrouw gestenigd moet worden als blijkt dat ze geen maagd was op haar huwelijksnacht? Lijkt dat niet seksistisch en verkeerd, als je in feite zegt dat een vrouw slechts zo goed is als haar maagdelijkheid?

Eigenlijk is dat helemaal niet wat die passage leert, zoals we uitgebreid zullen laten zien in onze studie: **[“De Maagdelijkheid Toets \(Deuteronomium 22\)”](#)**.

Kortom, de wet in Deuteronomium 22 is eigenlijk bedoeld om een vrouw te beschermen tegen laster binnen de gemeenschap. Bovendien, als de vrouw schuldig wordt bevonden in de gerechtelijke procedure, is seks voor het huwelijk *geen zonde die volgens deze passage de doodstraf rechtvaardigt*. Het is eigenlijk het element van bedrog in haar daden dat een niet-halsmisdad maakt tot een halsmisdad.

We weten dit uit andere passages in de Torah omdat seks voor het huwelijk geen rechtvaardiging was voor de doodstraf, ook al is het *nog steeds een zonde* voor zowel mannen als vrouwen om eraan deel te nemen. Ten slotte wordt er in de hele geschiedenis van Israël geen melding gemaakt van een doodvonnis in overeenstemming met deze wet. Daarom heeft dit hypothetische scenario zich waarschijnlijk nooit voorgedaan als je rekening houdt met alle criteria waaraan moest worden voldaan om het uit te voeren. Voor meer informatie verwijzen we nogmaals naar onze studie: **[“De Maagdelijkheid Toets \(Deuteronomium 22\)”](#)**.

Nog één ander ding dat soms wordt aangehaald met betrekking tot dit bezwaar, is de beschuldiging dat verkrachting was toegestaan in de Bijbel, met name in Deuteronomium 22. Er wordt zelfs beweerd dat slachtoffers van een verkrachting de opdracht kregen om met hun verkrachters te trouwen.

Dit is in feite onjuist en is gebaseerd op een volledig verkeerd begrip van deze Bijbelse passage. De Bijbel veroordeelt verkrachting. Deuteronomium 22 geeft eigenlijk heel duidelijk aan dat verkrachters gedood moeten worden.

Bovendien zegt de passage nergens dat een slachtoffer van verkrachting verplicht is om met de man te trouwen die haar heeft verkracht.

De passage waarop dit misverstand is gebaseerd, verwijst in feite naar consensuele seks voor het huwelijk tussen een jongeman en een vrouw. Ironisch genoeg is deze wet nogmaals bedoeld om de waardigheid van de jonge vrouw te beschermen. Mannen mochten niet zomaar vrouwen verleiden om ze te gebruiken als seksobjecten. Seksualiteit is volgens God uitsluitend bedoeld binnen de veiligheid en de toewijding van het huwelijk. En als een jong stel zich buiten het huwelijk met deze daad bezighoudt, moest de jongeman haar de veiligheid en toewijding bieden door met haar te trouwen. En al is de jongeman waarschijnlijk een slechte keuze om de echtgenoot te worden, om het maar netjes te zeggen, dan geeft deze passage zelfs aan dat de jonge vrouw niet werd 'gedwongen' om met hem te trouwen, maar dat de jongeman in beide gevallen wel de bruidsschat moest betalen.

De suggestie dat de Torah de slachtoffers van een verkrachting dwingt om met hun verkrachters te trouwen, is een onsympathieke verkeerde voorstelling van zaken bij deze tekst. Een eerlijke lezer kan bij deze passage niet volhouden dat dit hier wordt bedoeld. Voor meer informatie over dit onderwerp, bekijk dan onze studie: "[Trouwen met een Verkrachter](#)".

Conclusie, als we op een eerlijke manier het bewijs onderzoeken, komt wederom naar voren wat we in andere studie duidelijk hebben, vooral in het eerste deel van deze serie, "[Is de Bijbel Misogynistisch](#)". Dat wil zeggen dat vrouwen in de Bijbel niet worden beschouwd als bezit, maar dat ze als beeldragers van God volledig gelijkwaardig zijn aan mannen in waarde en bestemming. Ze zijn samen met mannen partners in Gods plan. En de Bijbel schildert vrouwen nooit – geen enkele keer – af als minder waardevol of inferieur aan mannen.

We hopen dat deze studie je tot zegen is geweest. Vergeet niet om alles te blijven onderzoeken.

Sjalom

Voor meer informatie over dit onderwerp of ander onderwijs, bezoek ons op www.testeverything.net (Engelstalig onderwijs)

Sjalom, dat Jahweh u mag zegenen in uw wandel in het volledige Woord van God.

EMAIL: Info@119ministries.com (USA); info@119ministries.nl

FACEBOOK: www.facebook.com/119ministriesnederland

WEBSITE: www.TestEverything.net & www.119ministries.nl

TWITTER: www.twitter.com/119Ministries# (USA)